

It's you.

Despite everything, it's still you.

Siena Hietala

KUVATAITEEN SYVENTÄVIEN OPINTOJEN JA LOPPUTYÖN PORTFOLIO

Sara Hildén -akatemia 2026

Ohjaajat: Riikka Ajanki ja Anni Toivonen

Minusta ja taiteestani

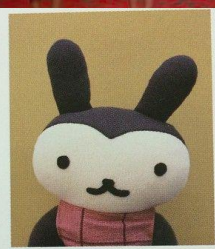
Muistan vieläkin sen päivän, kun 6-vuotiaana tallustelin Sara Hildén akatemian pääsykokeeseen. Oli aurinkoinen sää ja vatsassa oli perhosia. Se oli ensimmäinen suuri koitos vielä lyhyen elämäni varrella. Tehtäväksi annettiin piirtää elävä malli. Malli oli kaunis, japanilaiseen kimoonon pukeutunut nainen. Muistan pinnistelleeni jokaisen taitoni rippeen paperille. Halusin päästä kuviskouluun todella paljon. Pääsin. Tässä tätä portfolioa kirjoittaessani tajuan, että elän viimeisiä viikkoja kuviskoulu-uraani.

Olen tosiaan käynyt kuvataidekoulua kohta 12 vuotta, aivan alusta alkaen ja ilman taukoja. Olen aina ollut taiteellinen ja piirrellyt heti siitä lähtien, kun opin pitämään kynää kädessä. Ensimmäinen piirrustukseni (josta harmillisesti en löytänyt kuvaa portfoliooni liitettäväksi) oli pääjalkainen, harvahapsinen olento, jonka kuului kuvastaa isääni. Olen aina rakastanut hahmojen, niin todellisten kuin fiktiivisten, ihmisten ja eläinten piirtämistä. Elämäni suurin taidevimma iski, kun sain käsiini ensimmäisen osan Soturikissat-kirjasarjasta. Satojen karvaisten hahmojen joukosta oli mahtavaa päästä piirtämään omat lempparinsa.

Kun joku näkemäni inspiroi, oli se sitten mediaa tai aitoa elämää, tekee mieleni luoda, tai ainakin hahmotella. Pääni on aina täynnä ajatuksia, joita haluaisin päästää paperille. Harmillisesti tosin luominen tuntuu vähenevän iän ja uusien velvollisuuksien myötä. Elättelen tällä hetkellä toivoa elämänvaiheesta, jolloin olisi aikaa istua paperin ääreen useammin.

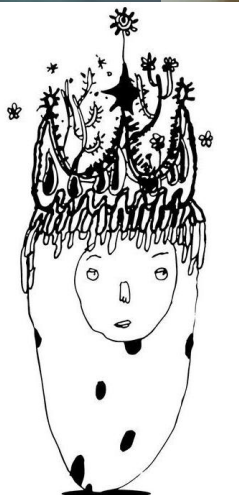
Ympäristöni ja kuluttamani media muokkaa tekemääni taidetta yhä suuresti. Saan valtavasti inspiraatiota katsomistani elokuvista ja videopeleistä, kirjoista, sekä etenkin sarjakuvista. Ranskalainen elokuva on parasta, mitä tiedän. Värikkäät lavastukset ja puvustukset vetävät minua puoleensa. Mitä vanhemmaksi tulen, sitä enemmän myös todellinen maailma inspiroi. Valokuvataide on uusi mielenkiinnonkohteeni, vaikken itse kuvaaja olekaan. Rakastan realistisia kuvauksia elämästä, etenkin naisten elämästä. Haluan nähdä maailman siloittelemattomana, koska tiedän, että pystyn löytämään kaikesta jotakin kaunista.

Seuraavalle sivulle olen kerännyt itselleni tärkeitä ja inspiroivia asioita, joilla on ollut vaikutusta omaan taiteeseeni. Elokuvista valokuviin, sarjakuvista videopeleihin. Itseäni kiehtovia taidekokonaisuuksia yhdistävät yleensä rohkea värienkäyttö, naiseuden ja sen eri vaiheiden käsittely, sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöt, sekä vapaa ja rietas kynänjälki.

White Rabbit
Carefree
Wants only to play and eat

Brown Bunny
White Rabbit's friend
Cool
Good at crafts

Syventävät opintoni

Perusopintojen portfolioa tehdessä kahdeksannella luokalla asetin itselleni tavoitteeksi kehittää syventävien opintojen aikana tarinankerrontaani sekä omaa tyyliäni. Olen aina halunnut kertoa taiteellani tarinaa, ja sanoisin edistyneeni siinä viimeisten kuviskouluvuosieni aikana. Tyylini on kasvanut itseni rinnalla, mutta säilyttänyt silti keskeiset piirteet: huumorin, hahmokeskeisyyden ja sarjakuvamaisuuden. Sen ohella etenkin tyylini tarkka, mutta eläväinen viiva, ilmeikkyyks sekä värimaailmojeni kuratointi ovat kehittyneet. Perusopintojeni lopussa en ajatellut, että haluaisin syvemmin vaikuttaa teoksillani. Syventävien opintojeni edetessä kuitenkin käsitykseni on muuttunut. Haluan vaikuttaa taiteellani. Haluan ottaa kantaa ja tuoda pohdintojani ilmi taiteellisin keinoin.

Syventävien opintojeni aikana jatkoin sarjakuvapainotteista linjaani yhtä arkkitehtuurikurssia huolimatta, olinhan käynyt työpajojen alettua perusopinnoissa yksittäisen liikkuvan kuvan kurssin pois lukien pelkillä sarjakuvakursseilla. Muutaman erilaisen kurssin kokeileminen oli ihan hauskaa, mutta ne vahvistivat kokemustani siitä, että haluan keskittyä tulevaisuudessa sarjakuvapiirtämiseen ja tarinanluontiin. Sarjakuvan tekeminen prosessina on mielestäni monipuolinen ja intoa ylläpitävä, siksi jäinkin siihen kuin koukkuun.

Syventävien opintojeni aikana käsittelin sarjakuvissani monenlaisia asioita ja kokeilin eri genrejä, etenkin minizineissäni. Mieleeni ovat painuneet etenkin Kaksipäinen vasikka -zine sekä aloittamani Girl Woman sarjakuva. Kaksipäisessä vasikassa kuvitin lempirunoni. Tein sen täysin lyijykynällä ja siitä tuli herkkä ja tunteellinen, kun taas Girl Woman muistuttaa suuresti lopputyötäni kirkkaine tussattuine väreineen sekä teemaltaan, jossa käsittelen naisen roolia ja odottamuksia yhteiskunnassa huumorin kautta. Perusopinnoista taas tulee mieleen tekemäni Marie Antoinetten elämäkerrallinen sarjakuva, joka oli tavallaan ensimmäinen kantaaottava sarjakuvani. Käsittelin siinä naiselle asetettuja odottamuksia historiallisessa miljöössä ja näen siinä, seitsemännellä luokalla aloittamassani sarjakuvassa, yhteyksiä syventäviin opintoihini ja lopputyöhöni. Mielestäni sarjakuva on mielenkiintoinen ja toimiva tapa ottaa taiteellaan kantaa vakavampiinkin asioihin, kuten naisten oikeuksiin. Yhteiskunnallisia asioita voi pohdiskella humoristisin höystein, joka tekee niistä helpommin lähestyttäviä, mutta myös ajatuksia matalalla kynnyksellä herättäviä.

Syventävissä opinnoissa kehityin kerronnassani. Sanoisin, että tärkeimmät oppimani asiat ovat uskallus hieman liioitella ja leikitellä, sekä tekstini ja kuvieni toimiva yhdistäminen. Pokka käyttää sarjakuvallisia, välillä hassujakin tehokeinoja teki hyvää taiteelleni. Kaikkea ei ole pakko ottaa aina tosissaan, eikä kaiken varsinkaan tarvitse olla aina täydellistä.

Huumorisarjakuvan tekeminen hajuviivoineen, liioiteltuine ilmeineen ja absurdeine juonineen on ollut hyvää kuntoutusta perfektionismilleni. Taiteen tulee herättää tunteita, mutta välillä se tunne voi myös olla hauskuus! Sarjakuva on lähtökohtaisesti viihdyttävää tarinallista taidetta, jossa kuvan ja tekstin tulee kulkea käsi kädessä. Opin, miten kuvalla saa korostettua tekstin sanomaa ja myös toisin päin. Usein parhaimmat sarjakuvat ovat sellaisia, joissa kuva ei vain toista sitä, mitä tekstissä lukee. Hahmojen ja kuvan sanattoman viestinnän huomioiminen lisää lukukokemukseen kerroksia, mikä tekee siitä mielenkiintoisempaa. On taitolaji osata poimia tekstistä tärkeimmät kohdat, jotka kuvallistaa, oli teksti sitten valmis runo tai konsepti tarinasta.

Olen aina lukenut paljon ja huomaan, että tarinanluonti tulee minulle kuin itsestään, alitajuisestikin. Huomaan, että syventävien opintojen arkkitehtuuripajassakin tekemistäni töistä huokuu kerrontaa. Olen heti lähtenyt pohtimaan suunnittelemieni rakennusten taustatarinaa. Kirkkopienoismallistani päätin, että suurten ikkunoiden takia siellä palvotaan Auringon jumalaa. Tatuointipajan puolestaan omisti nuori pariskunta, jotka työskentelevät tandemissa, toinen piirtää kuvat ja toinen siirtää ne iholle. Vaikka työnantona oli vain suunnitelmia toimivia tiloja, en pystynyt jättämään asiaa sikseen.

Syventävissä opinnoissa vahvistui käsitykseni siitä, että sarjakuva ja tarinallinen kuvittaminen ylipäänsä on minulle tärkein kuvataiteen muoto. Olen saanut siitä itselleni harrastuksen ja mielenkiinnonkohteen kuviskoulun ulkopuolellakin. Luen nykyään paljon sarjakuvia. Etenkin suomalainen sarjakuva kiinnostaa. Juliana Hyrri on suosikkisarjakuvapiirtäjänä tällä hetkellä. Eloisa viiva ja tunnistettava lapsenomainen tyyli ovat mielestäni lumoavia. Ihailen hänen tapaansa käsitellä lapsen elämää ja maailmankuvaa. Olen myös viime aikoina tykästynyt pilakuviin. Suosikkipiirtäjäni on Helsingin Sanomien pilapiirtäjä Ville Ranta. Hänen teostensa yksinkertainen ja naseva tapa tuoda esiin yhteiskunnallisia asioita inspiroi minua parantamaan huumorinkäyttöä ja satiiria omissa töissäni. Lempitaiteilijoitteeni teoksista myös huomaan, että kuvan ei tarvitse olla täydellisen huoliteltua, jotta jutun juju tulisi ymmärretyksi.

Olen pariin otteeseen käynyt myymässä sarjakuviani mm. Tampere Kuplii- ja HAID-tapahtumissa ja tutustunut siellä suomalaiseen, etenkin tamperelaiseen sarjakuvaskeneeseen. Kävin viime syksynä Riina Tanskasen zinityöpajassa, joka kasvatti sarjakuvavimmaani edelleen. Kokeneempien tekijöiden kanssa keskusteltuani olen alkanut harkitsemaan, jospa lähtisin opiskelemaan sarjakuvaa tai kuvittamista korkeakouluun. Esimerkiksi Ranskassa Bordeaux'ssa sekä Belgiassa Brysselissä voi taideyliopistoissa siihen erikoistua.

Lopputyöni

Lopputyöni, sarjakuva nimeltään *It's you. Despite everything, it's still you*. Käsittelee työstä mummoksi kasvamista modernissa yhteiskunnassa. Löyhästi omaelämäkerrallinen teokseni on ammentanut niin omastani, kuin läheisten naisten elämistä. Naiseus ja sen eri vaiheet ovat henkilökohtaisuuden lisäksi myös suuri, elämänmittainen mysteeripolku, josta ihmiset vuosisatojen ajan ovat inspiroituneet taidetta tehdessään. Halusin päästä käsittelemään tätä kaunista ja välillä pelottavaakin aihetta kynän välityksellä, etenkin oman aikuistumiseni kynnyksellä.

Suuria vaikutteita työlleni antoivat etenkin kolmen suomalaisen sarjakuvataiteilijan teokset: Aino Louhen *Mielikuvitustyttö*, Juliana Hyrrin *Lellikki*, sekä Riina Tanskasen *Tympeät tytöt - Luokkakipuja*. Kaikki kyseiset sarjakuvateokset käsittelevät juurikin kasvamista kauniisti tyttöyden ja naiseuden linssin läpi, välttelemättä kuitenkaan elämän hankalia tuntemuksia tai kokemuksia. Värimaisemani eläinkin vahvasti samassa maailmassa Riina Tanskasen teosten kanssa, kun taas yksi ruutu per sivu -lähestymistapa on verrattavissa *Mielikuvitustyttöön*. Myös Richard Linklaterin elokuvan *Boyhoodin* tapa käsitellä saman pojan kasvutarinaa 12 vuoden ajan herätti minussa kiinnostusta, ja halusin saada saman tunnelman näkymään ruuduissani. Koko sarjakuvani ajan seurataan yhden henkilön kasvutarinaa.

Toteutustekniikaksi valikoituivat mustat ohuet tussit sekä alkoholipohjaiset väritussit. Molemmat ovat olleet minulle hyvin tuttuja jo vuosia, joten luotin siihen, että saisin niiden avulla herättämään tarinani mahdollisimman hyvin eloon. Halusin päästä näyttämään työssäni tarkan ja yksityiskohtaisen ääriviivankäyttöni välineellä, jota pystyin käyttämään itsevarmasti.

Lopputyöni suurin tavoite oli luoda teos, johon mahdollisimman moni pystyisi samaistumaan. Pysin valikoimaan sarjakuvassani näytettävistä tyttöjen ja naisten elämään kuuluvista tyypillisistä tapahtumista tärkeimmät teiniangsteineen, tyttökavereineen ja harmaine hiuksineen, sekä sisällyttämään niihin yksityiskohtia, joita kuka vaan suomalainen kohtaa päivittäisessä elämässään: Fiskarsin oranssit sakset, Niiskuneidin selvityssuihke sekä Suomen #1 bämä – ja jussipaidat.

Lopputyöprosessi

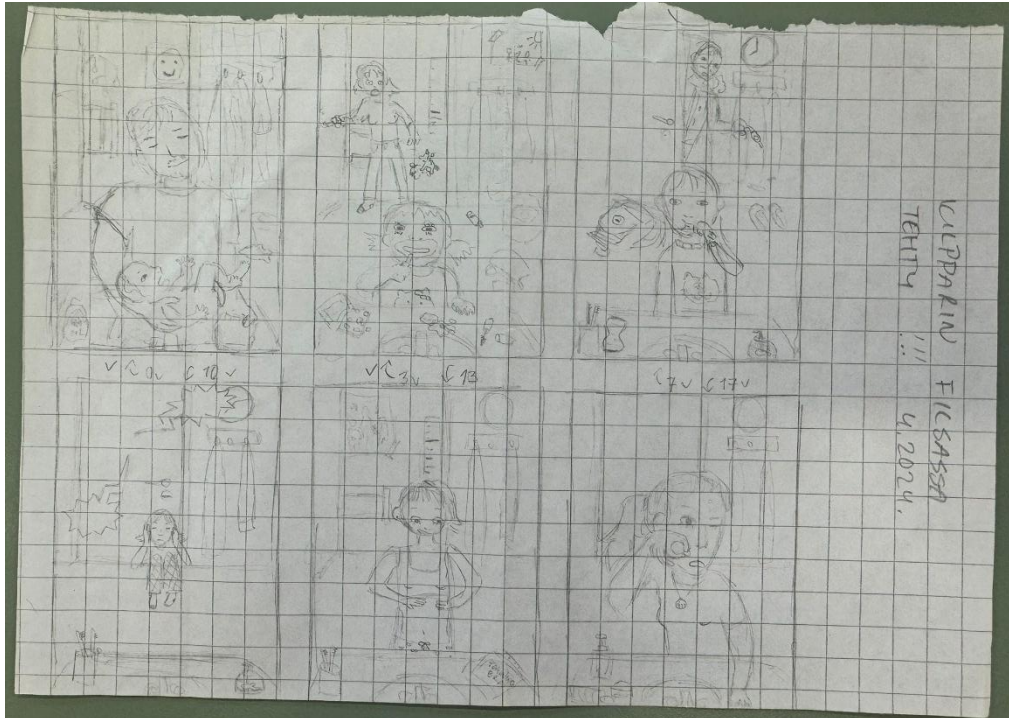
Lopputyöprosessi oli pitkä ja työläs. Se oli tunteiden ja jaksamisen vuoristorata. Opin kuitenkin matkalla paljon ja olen hyvin tyytyväinen lopputulokseeni.

Suunnittelu ja luonnostelu

Aloitin lopputyöni suunnittelun hyvin varhain. Ensimmäiset ideat sain jo syksyllä 2024, noin puolitoista vuotta sitten. Alkuperäinen ideani oli tehdä sarjakuva, joka löysän omaelämäkerrallisesti käsittelee kasvamista, neuroepätyypillisyyttä ja nuorta rakkautta perustuen omiin kokemuksiini niiden parissa. Ehdin sen suunnittelussa vasta alkuvaiheeseen hahmoluonnoksineen ja yksittäisine ruutusuunnitelmineen, kun into lopahti. Ei tuntunut siltä, että olisin jaksanut pohtia niin henkilökohtaista aihetta sivukaupalla, joten hyllytin idean enkä sitä suuremmin pohtinut asiaa useampaan kuukauteen. Uusi into heräsi noin puolta vuotta myöhemmin huhtikuussa 2025. Tylsillä filosofian oppitunneilla tuli selailtua sosiaalista mediaa. Yhtäkkiä vastaan tuli Pinterest-sovelluksessa seuraava kuva:

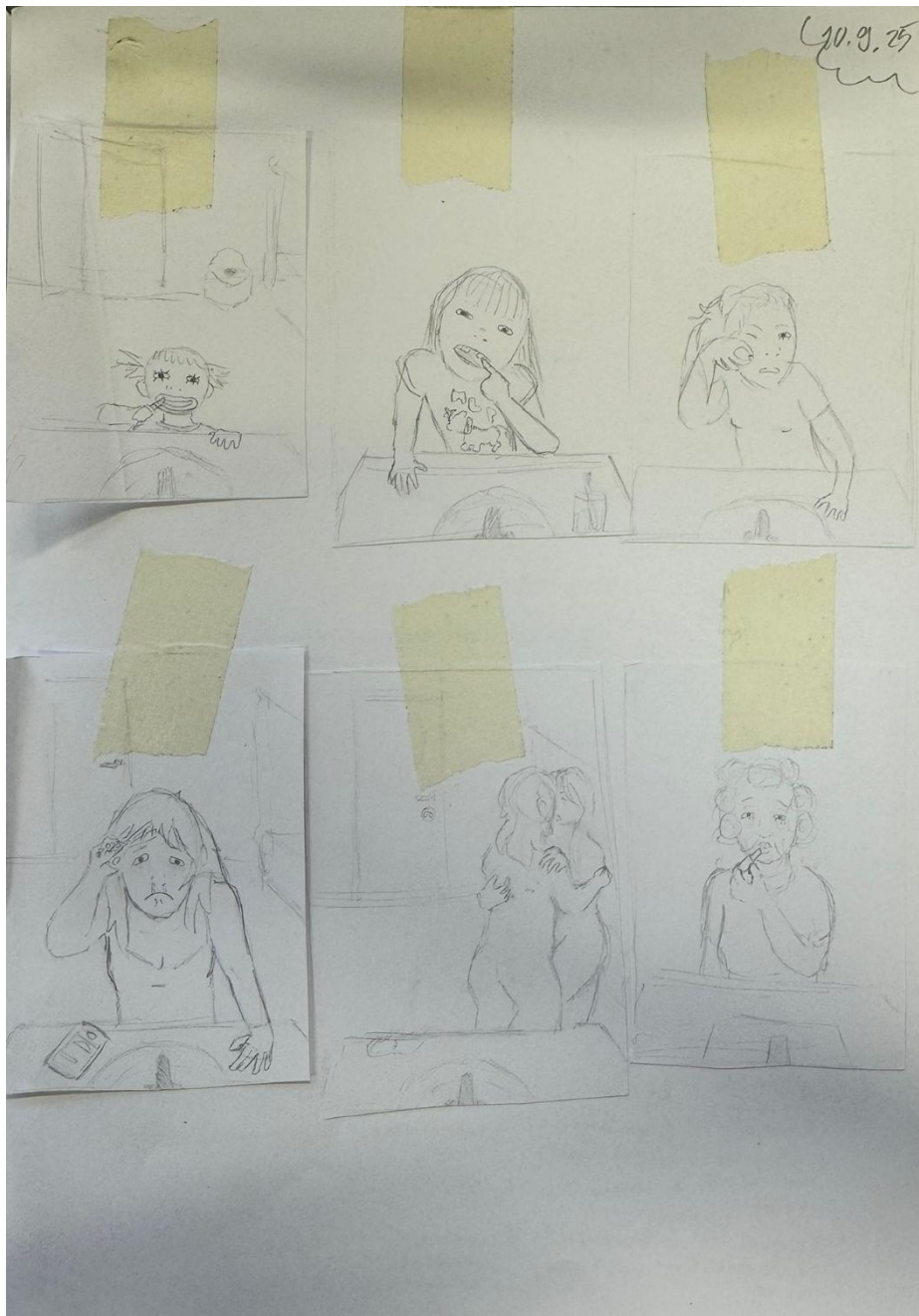

Pidin edelleen kasvamistarinan ideasta. Suloinen koirapiirros muuttui päässäni ihmisen kasvutarinaksi. Vaihdoin tietokoneen selailun opettajan luennoinnin aikana piirtelyyn, ja kaksikuukautisen kurssin aikana syntyi ensimmäinen ruutusuunnitelmantynkäni.

Konsepti päättötyölleni oli syntynyt. Ensimmäisessä ruutusuunnitelmassani kiteytyy lopullisen työni pääidea: tytön kasvamista kuvataan peilin kautta. Alkuperäisen ideani omaelämäkerrallisuus löyhtyi entisestään, päätin kuvata sarjakuvassani mahdollisimman helposti kaikille tyttönä kasvaneille samaistuttavan hahmon, jossa kuitenkin säilytin piirteitä itsestäni ja oman elämäni naisista.

Kun lopputyökurssi alkoi, oli hienoa päästä viimeinkin oikeisiin töihin. Ensimmäisen kuukauden suunnittelin työtäni uusien ruutusuunnitelmin. Mieleissäni jotkut ruudut olivat hyvin selkeitä ennen luonnosteluakaan, ja ne halusin varmasti sisällyttää työhöni. Ne olivat kaikista keskeisimpiä kokemuksia naisena kasvamisessa ja elämisessä. Hankalammaksi osoittautui näiden suosikkiruutujeni väliin sijoittuvien elämänvaiheiden valikoiminen sarjakuvaan. Halusin sarjakuvasta arkisen, jotta se olisi helposti samaistuttava, mutta silti tarpeeksi kiinnostavan, ettei lukukokemus olisi liian yksitoikkoinen. Päädyin lopulta hauskaan tekniikkaan ruutusuunnitelmaa tehdessäni, jota aion todellakin käyttää vastaisuudessaakin. Leikkasin mahdollisista ruuduista pieniä muistilappuja, joiden järjestystä pystyin vaihtelemaan ja lisäämään uusia väliin tarvittaessa.

Kun olin ruutusuunnitelmia aikani väkertänyt, en enää oikein jaksanut. Vaikka koko tarinani kulku ei ollut vielä valmis, lähdin piirtämään ensimmäistä ruutua. Saatuani sen valmiiksi, en kuitenkaan ollut tyytyväinen. Värit tuntuivat liian räikeiltä, eikä ruudusta mielestäni välittynyt tarpeeksi hyvin esittämäni tunnetila.

Päätin palata takaisin luonnospöydälle. Jouduin toteamaan, että ruutujen lyijykynäluonnosten ohelle kaipasin väriluonnoksia, jotta pystyisin hieman testailemaan värien sopivuutta ja samalla varmistamaan kaikkien ruutujen olevan yhtenäinen ja suunniteltu kokonaisuus. Tein siis hahmo- ja tilanneluonnosteni ohelle pikkuruisia versioita ruuduistani, joissa pystyin kokeilemaan erilaisia värejä. Niiden avulla päädyin värimaailmaan, joka oli sopusointuisempi.

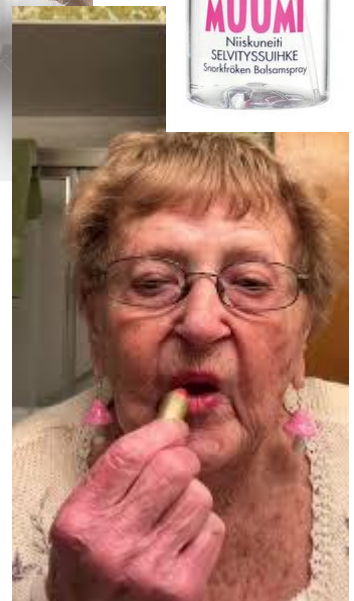
Kannet suunnittelin viimeiseksi. Olin aiemmin miettinyt, että sijoittaisin sanat "It's you. Despite everything, it's still you" ensimmäiseen ja viimeiseen ruutuun, mutta koska halusin sarjakuvastani tekstittömän, päätin ne sijoittaa etu- ja takakansiin. Lisäsin etukanteen peilin, koska halusin varmistaa sarjakuvastani selväksi, että se on kerrottu peilin näkökulmasta.

Lyijykynäversiossa tarina selkeytyy

Luonnokset tehtyänäi lähdin todellisiin töihin. Koska tekemäni luonnokset olivat vain pieniä, noin 10 cm korkuisia, piirsin todelliset ruudut ensimmäistä kertaa suoraan A4-paperille. Hieman epäselvistä luonnoksista siirtyminen isolle paperille yksityiskohtineen oli hieman hankalaa, mutta se piti kyllä kiinnostuksen työhön yllä.

Koska monessa ruudussa näytetään samaa huonetta, oli lyijykynäprosessi aina välillä todella mekaanista: tavallaan tylsää, mutta se eteni nopeasti. Taas henkilöhahmojen piirtäminen ja keksiminen sitä mukaa, kun etenin, oli yksi lempiosistani koko prosessia.

Käytin ihmishahmojen piirtämisessä paljon mallikuvia internetistä ja itsestäni. Vaikka tyylini on hyvin sarjakuvamainen eikä anatomian kuulukaan olla täysin realistinen, halusin asentojen olevan dynaamisia ja pohjautuvan todellisiin kuviin. Hakuhistoriani oli lyijykynävaiheessa täynnä sanoja ”woman leaning over counter”, ”grandma putting on makeup” ja ”person showing teeth”. Hauskaa oli myös ottaa itsestäni ja muutamasta kaveristani kuvia, jos tarvitsemiani asentoja en löytänyt valmiina. Opin lopputyöprosessin aikana yllättävän paljon anatomiasta, etenkin käsien asennoista ja muodoista.

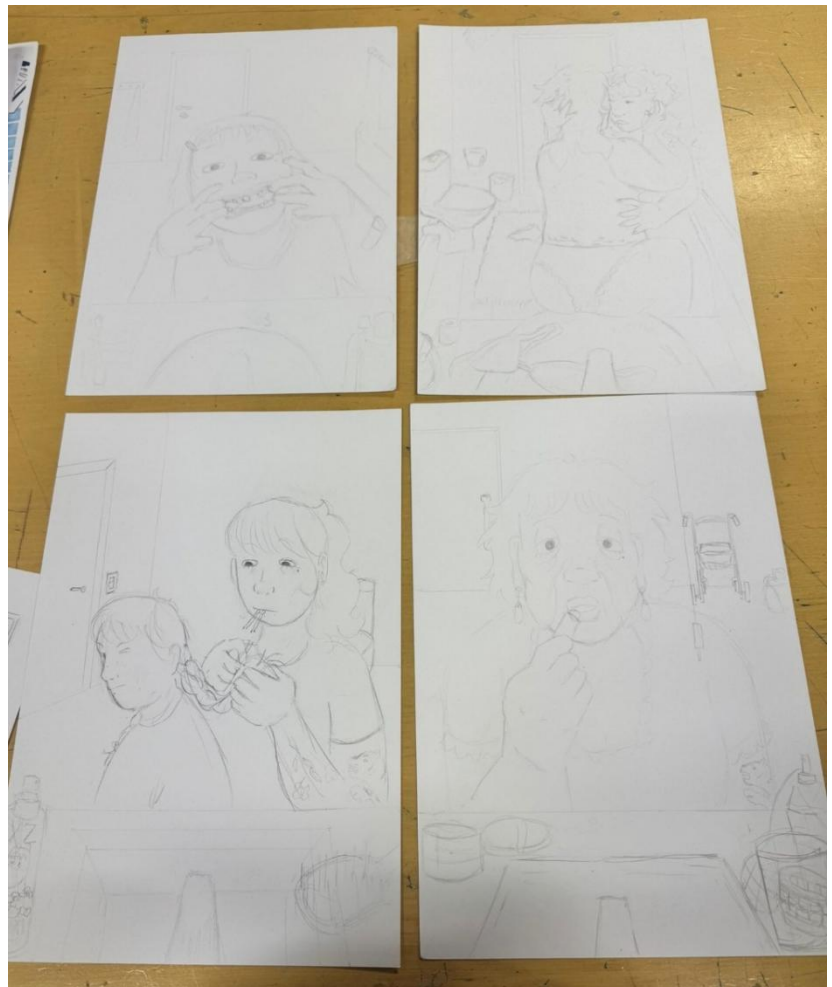

Koska en halunnut koko ajan kumittamalla tuhota kallista tussipaperia, keskityin hyvin ja sain ruudut nopeasti näyttämään jo tarinalta vähin muokkauksin. Lyijykynäversioiden tekemiseen kului noin kaksi kuukautta.

Tarinani kerronta selkeytyi vahvasti lyijykynävaiheessa. Silloin sain hahmolleni ilmeet kasvoille. Hahmon persoona muotoutui piirtäessä, sillä aiemmin olin vain pohtinut lähinnä mitä kohtauksia ja tilanteita naisten elämästä haluan näyttää, mutta nyt pääsin lisäämään niihin syvyyttä, reaktioita ja tunnelmaa.

Päähenkilöstäni muovautui menevä tyyppi, joka antaa tunteiden näkyä. Hän ei jää mihinkään yksittäiseen lokeroon, vaan tyyli muovautuu elämän vaiheiden mukaan. Äidin meikkejä tulee testattua, emovaihe käyty läpi, nuorena biletetty ja ruuhkavuosista sekä ankeasta työstä selvitty. Iän karttuessa minäkuva selkenee, ja käteen jäävät elämän matkan aikana opitut tärkeimmät asiat: rakkaus, oma aika ja itsensä hemmottelu.

Lyijykynäversioita tehdessäni pohdin jo, että haluaisin tarinan toimivan mustavalkoisenaakin, pelkkinä ääriviivoina. Tiesin kyllä, että työni aion värittää, mutta kaikista tärkeintä minulle oli tunteiden ilmaiseminen piirtämällä eläväisiä ilmeitä. Mielestäni onnistuin siinä hyvin. Jokaisessa ruudussa on uniikki tunnetila, eikä turhaa toistoa ilmene. Kuitenkin ensimmäinen ja viimeinen ruutu ovat tarkoituksella hyvin samanlaiset. Niihin kiteytyy tarinan opetus: kaiken ajan jälkeen, olet silti sama sinä.

Tussaus

Lyijykynäversioiden tussaus oli helpoin osa lopputyöprojektia, ja se onnistuikin pääosin ongelmitta. Ei tarvinnut luoda mitään uutta, vain piirtää lyijykynäviivojeni päälle. Tussaus oli nopein osa projektia, ja siihen meni vain muutama kuviskoulukerta ja hieman valmistelua muutamana iltana kotona.

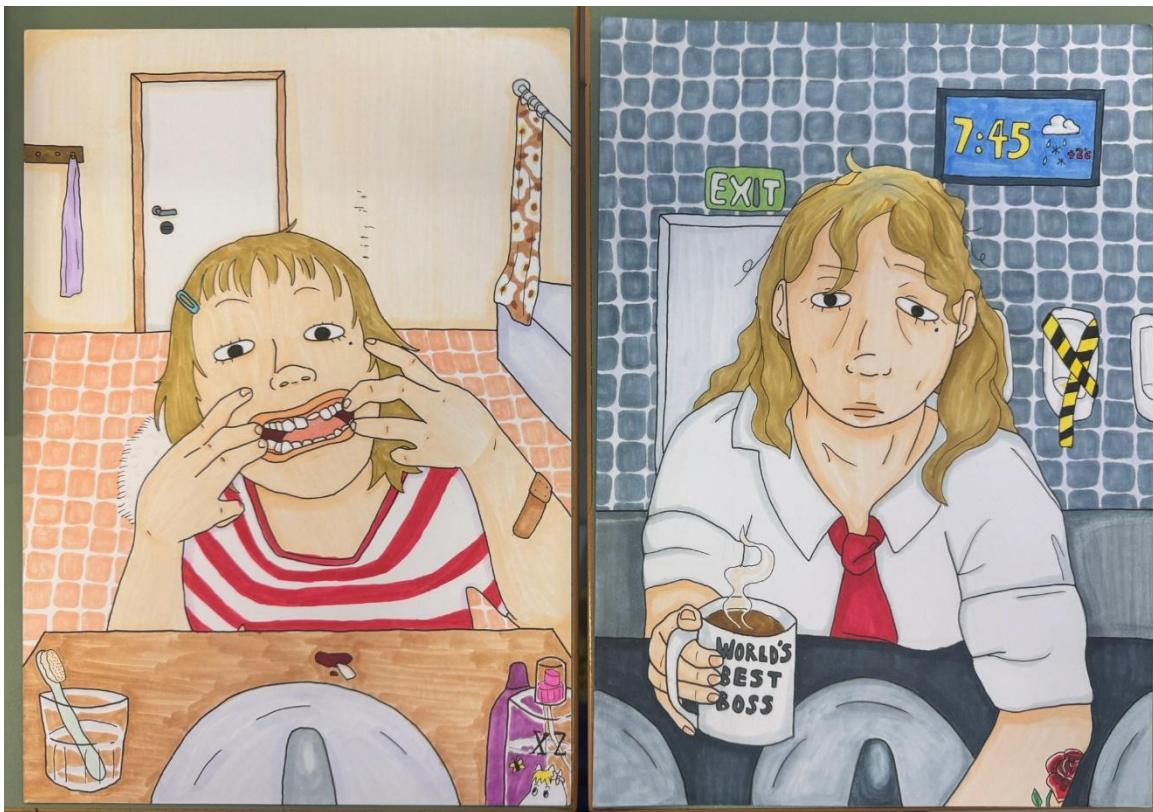
Päätin, etten tahdo käyttää koko sarjakuvassani ollenkaan viivotinta. Halusin ääri viivoista eläväisiä, mutta tarpeeksi huoliteltuja.

Koska musta tussiviiva valkoisella pohjalla on melko anteeksiantamatonta enkä viivotinta halunnut käyttää, alkoi prosessissa kuitenkin aika-ajoin painamaan perfektionismini. Pienet tärähdykset stressasivat ja käytin valkokynää paljon. Tussatessani yhä enemmän ruutuja totesin kuitenkin, ettei kaiken täydy olla täydellistä, ihan myös ajanhallintaasyistä. Tiesin värittämisen olevan ehkä projektin työläin kohta, joten halusin antaa sille reilusti aikaa. Viimeiseksi piirtämistä ruuduista saattaa näkyä hieman rennompia kädenjälkiä, mutta etenkin kun sain värit pintaan, ei pieniä virheitä juurikaan huomaa.

Väritys

Teoksen värimaailma on melko pastellinen ja värikäs. Halusin ilmentää lastenkirjamaisuutta, sekä kanavoida inspiraatiotani *Tympeistä tytöistä*, sekä lempielokuvistani François Ozonin *Huit Femmes* ja Jamie Babbitin *But I'm a Cheerleader*, jotka molemmat käsittelevät naisia ja tyttöjä elämän eri vaiheissa ja tilanteissa. Halusin värien lisäävän kontrastia eri ruutujen välille, esimerkiksi että lapsuudenkodin värimaailma oli hengeä ja hyvin vaalea, kun taas raskaan työpaikan harmaa ja ankeampi. Koen, että eloisat värit sopivat hyvin tyyliini, joka on muutenkin hieman lapsenomainen ja sarjakuvamainen.

Luotuaani luonnosvaiheessa pienet värihahmotelmat, olin luottavaisimmin mielin, kuin ensimmäistä ruutuyritystä tehdessäni. Väritysprosessi sujui alkuun hyvin sutjakkaasti etenkin, kun ensimmäisten neljän ruudun värimaailma on miltei muuttumaton yksityiskohtia lukuun ottamatta.

Väritysvaihe oli kuin olikin lopputyöprosessin aikaa vievin ja työläin vaihe, johon meni useampi kuukausi. Koska viivani oli eläväinen, halusin värien olevan kuitenkin tasaisia ja mahdollisimman hyvin viivojen sisällä, ettei työni näyttäisi hutaistulta. Talven vaihtuessa kevääseen alkoi tulla jo hieman kiire saada ruudut editointivalmiuteen, joten tehostin tahtiani. Viimeisimmissä originelleissa voi huomata värin vuotaneen reunojen yli, mutta päätin, että korjaan ne editointivaiheessa.

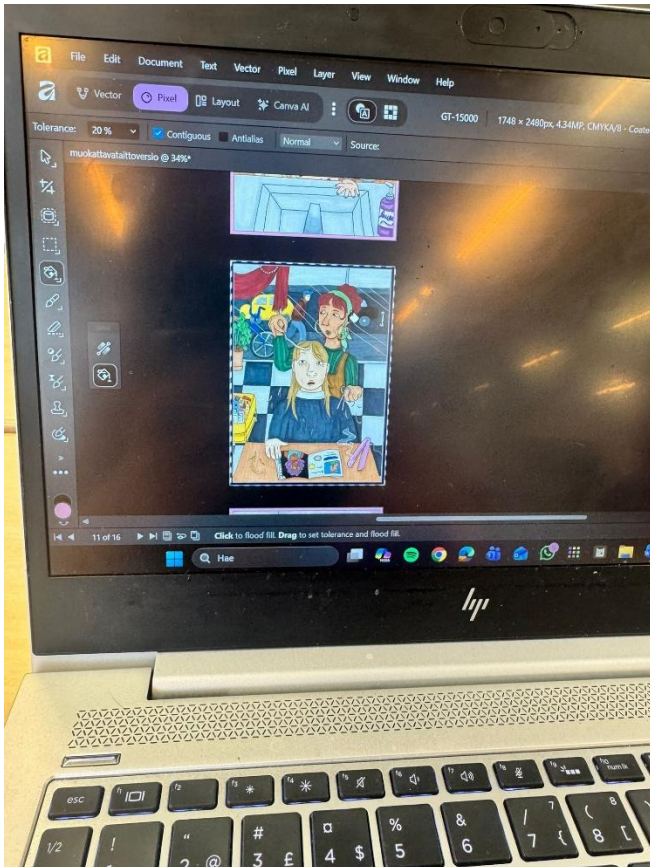
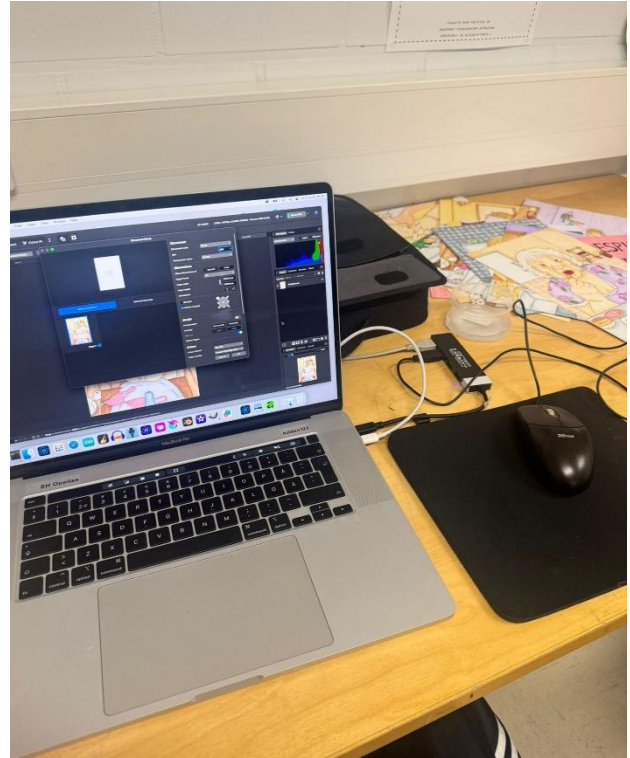
Väritysvaiheessa työskentelin vahvasti satunnaisten intopurkauksien varassa, enkä niinkään systemaattisesti. Suurten värialueiden värittäminen oli vähän tylsää, ja päädyin värittämään useasta ruudusta ensin vain yksityiskohtia. Väritysprosessissani totesin, että järkevintä oli ensiksi värittää kohdat, jotka mielestäni olivat mielenkiintoisimpia. Siten into ei lopahtaisi liian aikaisin. Hauskimpia kohtia olivat muun muassa ihmishahmot sekä pienet esineet, joita piirsin kylpyhuoneisiin.

Kuvankäsittely ja painovalmius

Kuvankäsittelyprosessi oli lyhyt ja helppo. Siinä tarvitsin kuitenkin apua opettajilta, koska en koskaan aiemmin ollut taittanut mitään. Sain myös kunnan opetuskerran sarjakuvan ammattilaiselta.

Skannasin alkuperäiset paperisivuni tietokoneelle, josta Affinity-kuvankäsittelyohjelmalla pääsin niitä muokkaamaan. Muutin tiedostot RGB-väriskaalalta CMYK-väriskaalaan ja A5-kokoisiksi. Sen jälkeen pääsin korjailemaan lähinnä väritysvaiheessa tulleita pieniä virheitä ja ääriviivanylityksiä leimasintyökalulla. Siihen meni kaksi kuviskertaa.

Ruudut käsiteltyäni taitoin sivuni lehdeksi. Se oli koko prosessin lyhyin vaihe, vain noin tunnin homma. Päädyin lisäämään opettajan ja painotalon ohjeiden mukaisesti sivuihini bleedit, jotta sivuja leikatessa ruutuni pysyisivät kokonaisina.

Lopputyöni oli nyt valmis!

Itsearviointi

Kaiken kaikkea olen hyvin tyytyväinen lopputyöhöni. Koen, että sain kerrottua tahtomani tarinan, opin uutta, sekä onnistuin tavoitteessani. Suuresta työmäärästä huolimatta lopputyöprosessi oli antoisa.

Lopputyöni oli suurin sarjakuvaprojekti, jonka olen koskaan elämässäni tehnyt. Etenkin aivan alkupäässä idean keksittyäni, olin superinnostunut lähtemään töihin käsiksi. Se oli lempivaiheeni projektista, antaa ajatusten virrata ja pohtia, mitä haluaisin teoksellani näyttää ja sanoa. Etenkin lopputyökevät osoittautui raskaaksi, kun tunnit hupenivat nopeasti arjen ollessa muutenkin kiireistä. Kuitenkin työn nopeuttamisen sijasta se johti välillä jaksoihin, joissa en olisi jaksanut tehdä työtä ollenkaan. Sain onneksi kuitenkin pitkän väritysprosessin jälkeen intoni takaisin, sillä halusin nähdä ensimmäisen suuren työni paperilla. Paperisten ruutujen valmiiksi saaminen oli suuri hetki ja loppusysäys editointiin ja painovalmiuteen.

Helppointa projektissa oli ehdottomasti kuvankäsittely. Se oli jujun oppimisen jälkeen helppoa ja mekaanista. Myös ääriivujen tussaus oli helppoa koska siihen ei mennyt ajatustyötä, vain keskittymistä. Selkeästi vaikeinta oli kaikista tärkeimpien tilanteiden valitseminen ruutuihin ja aikajärjestys, mutta kun keksin muistilappusysteemin, se tuli paljon helpommaksi. Värittäminen vei myös paljon aikaa ja jaksamista.

Opin lopputyötä tehdessäni sekä taiteelliseen työhön, että itseeni liittyviä asioita. Tiedän varmaksi, että aion käyttää irrallisten ruutujen käyttämistä tulevissa ruutusuunnitelmissani, se on kätevin niksi, jonka opin prosessin aikana. Opin myös, että vaikka olisi suuri työprosessi, kuten lopputyö, ei kaiken täydy olla täydellistä. Sarjakuvastani tuli silti hyvä, vaikka ääriiviivat ovat epätasaisemmat, kuin aluksi tarkoitin. Jokaista hahmon asentoa olisi voinut hioa äärettömästi, mutta päätin, että parempi on saada koko työ melko hyvin valmiksi, kuin vain muutama ruutu ”täydelliseksi”. Itsestäni opin, että pystyn vähitellen oppimaan taiteellisesta perfektionismistani ulos. Se, että saan ajatukseni päästäni ulos paperille, on pääasia.

Lopputyöni tavoite oli luoda samaistuttava lukukokemus, niin tarinallisesti, kuin visuaalisestikin. Onnistuin tavoitteessani omasta mielestäni, sekä siltä vaikutti, kun esittelin keskeneräistä työtä muille ryhmäläisilleni ja opettajilleni. Kun pohdin, mitä elämänvaiheita sisällyttäisin tarinaani, sain äidiltäni, isoäidiltäni, kavereiltani ja omasta lapsuudestani inspiaraatiota ja hetkiä, jotka ovat nyt tarpeeksi yleismaailmallisia, muttei liian tylsiä. Myös päätökseni lisätä ruutuihin pieniksi yksityiskohdiksi tyyppillisiä suomalaisen arjen esineitä lisäsi lisää katsottavaa ruutuihin sekä lisää hauskaa samaistumis pintaa ja yhdistämismahdollisuuksia tavallisen suomalaisen naisena kasvaneen arkielämään.

Jos nyt tekisin lopputyöni toisin, kokeilisin ehkä lisätä sarjakuvallista liioittelua ruutuihini. Koomiset sarjakuvat ovat minulle vahvin alueeni sarjakuvassa, ja uskon, että voisin ajan kanssa saada sarjakuvastani paradisemman. Sekin voisi olla hauska tapa lähestyä kasvukipuja ja elämän ylä- ja alamäkiä. Pidän kuitenkin suuresti arkisemmasta, mahdollisimman samaistuttavasta lähestymistavasta, johon lopulta päädyin.

Olen erittäin kiitollinen vuosistani Sara Hildén -akatemiassa. Olen oppinut taiteeni kautta paljon itsestäni ja se on ollut voimavara arjessani. Kun rankkana viikkona tietää, että ainakin vähäksi aikaa pääsee luomaan ja jättämään aivot narikkaan, on aina jotain, jota odottaa. Vaikeatkin hetket on selätetty, ja nyt kirjoitan viimeisiä lauseita portfolioistani, vihoviimeisestä työstäni kuviskoulussa. Lopputyöni kiteyttää persoonaani, arvojeni, sekä kaikkea vuosien mittaan oppimaani.

Nyt se on taputeltu.